

LEBRIS

Dennis Lehane

Un pahar înainte de război

Titlul original: *A Drink Before the War*

We know
books

Copyright © 1994 by Dennis Lehane.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEHANE, DENNIS

Un pahar înainte de război / Dennis Lehane ; trad. din lb. engleză de Mihnea Arion. - București : Crime Scene Press, 2026

ISBN 978-630-6749-09-6

I. Arion, Mihnea (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GINA ELIDA ROGOJINOIU

Bun de tipar: aprilie 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Dennis Lehane

Un pahar înainte de război

traducere din limba engleză
de Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS
2026

Primele mele amintiri au legătură cu focul.

Am văzut la știrile de seară cum ardeau Watts, Detroit și Atlanta, am văzut oceane de mangrove și frunze de palmier pârjolite de napalm în timp ce Cronkite vorbea despre dezarmarea laterală și un război care-și pierduse rostul.

Tatăl meu, pompier, mă trezea adesea noaptea ca să mă uit la cele mai recente imagini de la știri despre războaiele în care luptase. Simțeam fumul și funinginea de pe el, mirosurile acaparatoare de benzină și grăsime, și erau mirosuri plăcute pentru mine când stăteam în poala lui în vechiul fotoliu. Îmi arăta pe ecran că e chiar el atunci când trecea în fugă pe lângă cameră, ca o umbră încețoșată luminată de roșu-aprins și galben strălucitor.

Pe măsură ce am crescut, focurile parcă au crescut și ele, până când, de curând, L.A. a ars, iar copilul din mine s-a întrebat ce o să se întâmple cu precipitațiile dacă cenușa și fumul urmau să se îndrepte spre nord-est, să se depună aici, în Boston, și să contamineze aerul.

Vara trecută se pare că așa a fost. Ura a venit ca un vârtej și am numit-o în multe feluri – rasism, pedofilie, justiție, dreptate –, dar toate cuvintele astea erau doar panglici și hârtie de împachetat de pe un cadou murdar pe care nimeni nu voia să-l deschidă.

Vara trecută au murit oameni, cei mai mulți dintre ei nevinovați. Unii dintre ei mai vinovați decât alții.

Iar tot vara trecută alți oameni au ucis. Niciunul dintre ei nevinovat. Știu asta pentru că am fost unul dintre ei. Am privit de-a lungul țevii subțiri a unui pistol, m-am uitat în ochii turbați de frică și ură și mi-am văzut reflexia. Am apăsat pe trăgaci ca s-o fac să dispară.

Am auzit ecourile împușcăturilor mele, am simțit mirosul de cordită. Prin fum, încă îmi mai vedeam reflexia și mi-am dat seama că o s-o văd mereu.

1

Barul de la Ritz-Carlton dă spre Grădina Publică și impune cravată. Am mai privit spre Grădina Publică din alte puncte de observație, fără cravată, și nu m-am simțit niciodată pierdut, dar poate că la Ritz se știe ceva ce eu nu știu.

Gusturile mele obișnuite în materie de haine înseamnă în general blugi și cămăși muncitorești, dar asta era o slujbă, deci era pe timpul lor, nu pe al meu. În plus, rămăsesem puțin în urmă cu spălatul rufelor în ultima vreme, iar blugii mei probabil că ar fi urcat în metrou fără să plătească și m-ar fi așteptat acolo înainte să am ocazia să-i pun pe mine. Am ales din dulap un Armani albastru-închis, la două rânduri – unul dintre cele câteva primite de la un client în loc de bani –, am găsit pantofii, cravata și cămașa potrivite și, înainte să apuci să zici „GQ”, deja arătam de-ți venea să mă mănânci din priviri.

M-am evaluat în fereastra de sticlă fumurie a barului în timp ce traversam strada Arlington. Aveam un pas săltăreț, o sclipire în ochi și nici măcar un fir de păr nelalocul lui. Totul era bine pe lume.

Un portar tânăr, cu obrazii atât de netezi încât trebuie să fi sărit cu totul peste pubertate, a deschis ușa grea de alamă și a spus:

– Bine ați venit la Ritz-Carlton, domnule.

Vorbea serios – vocea îi tremura de mândrie că am ales micul lui hotel pitoresc. Și-a întins brațul în față cu un gest dramatic, arătându-mi drumul în caz că nu mă descurcam singur și, înainte să apuc să-i mulțumesc, ușa s-a închis în urma mea, iar el a

chemat cel mai bun taxi din lume pentru un alt răsfațat al sortii.

Pantofii mei loveau cu o cadență militară podeaua de marmură, iar dunga ascuțită a pantalonilor mi se reflecta în scrumierele de alamă. În holul hotelului Ritz mă aștept întotdeauna să-i văd pe George Reeves în rolul lui Clark Kent, sau poate pe Bogey și Raymond Massey fumând împreună. Ritz-ul e unul dintre hotelurile care rezistă în opulența lui respectabilă: mocheta e groasă și bogată, orientală, birourile recepției și ale personalului sunt din stejar lucios, foaietul este un popas animat, unde se odihnesc brokeri care poartă contracte în serviete din piele moale, ducese din clasa de sus îmbrăcate în haine de blană, cu aere nerăbdătoare și programări zilnice la manichiură și o legiune de hamali în uniforme bleumarin care trag cărucioare pentru bagaje, din alamă, pe mocheta groasă, acompaniați de cel mai fin zgomot pe măsură ce roțile își găsesc aderența. Indiferent ce se întâmplă afară, ai putea să stai în holul ăsta, să te uiți la oameni și să crezi că la Londra încă se desfășoară Blitzkriegul.

L-am ocolit pe valetul de la bar și am deschis ușa singur. Dacă asta l-a amuzat, n-a arătat-o. Dacă era viu, n-a arătat nici asta. Am rămas în picioare pe covorul plușat când ușa grea s-a închis ușor în urma mea și i-am zărit la o masă din spate, cu fața spre Grădini. Trei bărbați cu suficientă influență politică încât să bată câmpii în timpul unui discurs până ajungem în secolul XXI.

Cel mai tânăr dintre ei, Jim Vurnan, s-a ridicat și a zâmbit când m-a văzut. Jim e reprezentantul meu local; asta e treaba lui. A traversat covorul din trei pași lungi, afișându-și zâmbetul de Jack Kennedy și întinzând mâna. I-am strâns-o.

– Bună, Jim.

– Patrick, a spus el, ca și cum ar fi stat toată ziua pe pista de aterizare, așteptând întoarcerea mea dintr-un lagăr de prizonieri de război. Patrick, a repetat el, mă bucur că ai reușit să ajungi.

M-a atins pe umăr și m-a evaluat de parcă nu m-ar fi văzut

chiar ieri.

– Arăți bine.

– Vrei să mă scoți în oraș?

Jim a râs copios, mult mai copios decât era cazul. M-a condus la masă.

– Patrick Kenzie, senatorul Sterling Mulkern și senatorul Brian Paulson.

Jim a rostit „senator” așa cum unii bărbați spun „Hugh Hefner” – cu o admirație pentru ceva de neînțeles.

Sterling Mulkern era un bărbat roșu la față, solid, genul care-și duce greutatea ca pe o armă, nu ca pe un handicap. Avea un șuvoi de păr alb și țepăn pe care puteai să aterizezi cu un DC-10 și o strângere de mână care se oprea la un pas de a induce paralizia. Fusese liderul majorității din Senatul Statal cam de pe la sfârșitul Războiului Civil și n-avea planuri de pensionare.

– Pat, băiete, mă bucur să te revăd, a spus.

Avea, de asemenea, un accent irlandez afectat pe care-l dobândise cumva crescând în sudul Bostonului.

Brian Paulson era subțire ca un țâr, cu părul neted de culoarea staniolului și o strângere de mână umedă și carnoasă. A așteptat ca Mulkern să se așeze la loc înainte să facă asta la rândul lui și m-am întrebat dacă ceruse voie și înainte să-mi transpire pe palmă. Salutul lui a fost un semn din cap și o clipire, ca al cuiva care ieșise din umbră doar pentru o clipă. Totuși, se spunea că avea mintea brici, ascuțită de-a lungul anilor în care fusese omul bun la toate al lui Mulkern.

Acesta a ridicat ușor din sprâncene și s-a uitat la Paulson, care și le-a ridicat la rândul lui și s-a uitat la Jim, care le-a ridicat și el și s-a uitat la mine. Am așteptat o clipă și am ridicat și eu din sprâncene către toți.

– Am intrat în club?

Paulson părea confuz. Jim a zâmbit abia vizibil.

– Cum să începem? a întrebat Mulkern.

M-am uitat în spatele meu la bar.

– Cu un pahar?

Mulkern a dat drumul unui râs zdravăn, iar Jim și Paulson i s-au alăturat. Acum știam de unde-l preluase Jim. Bine măcar că nu-și plesneau cu toții genunchii la unison.

– Desigur, a spus Mulkern. Desigur.

A ridicat mâna și o tânără imposibil de dulce, al cărei ecuson auriu o identifica drept Rachel, a apărut lângă cotul meu.

– Domnule senator! Cu ce vă servesc?

– Ai putea să-i aduci ceva de băut acestui tânăr.

Nu mi-am dat seama dacă a lătrat sau a râs.

Zâmbetul lui Rachel n-a făcut decât să se lumineze. S-a rotit ușor și s-a uitat în jos la mine.

– Bineînțeles. Ce doriți, domnule?

– O bere. Aveți așa ceva aici?

Ea a râs. Aleșii au râs. Eu m-am ciupit și am rămas serios. Doamne, ce loc vesel!

– Da, domnule, a anunțat ea. Avem Heineken, Beck's, Molson, Sam Adams, St. Pauli Girl, Corona, Löwenbräu, Dos Equis...

Am întrerupt-o înainte să apună soarele.

– Molson e în regulă.

– Patrick, a spus Jim, împreunându-și mâinile și aplecându-se spre mine.

Era timpul să devenim serioși.

– Avem o mică...

– Dilemă, a spus Mulkern. Ne confruntăm cu o mică dilemă. Una pe care am dori s-o lămurim discret și s-o uităm.

Preț de câteva momente, n-a vorbit nimeni. Cred că rămăserăm cu toții prea impresionați de faptul că știam pe cineva care folosea cuvântul „dilemă” într-o conversație obișnuită.

Mai întâi am scăpat de uimire.

– Ce e această dilemă, mai exact?

Mulkern s-a lăsat pe spate în scaunul lui, privindu-mă. Rachel a apărut și a pus un pahar fumuriu în fața mea, după care a turnat în el două treimi din Molson. Vedeam cum ochii negri ai lui Mulkern se uită în continuare în ai mei.

– Serviți cu plăcere, a spus Rachel și a plecat.

Privirea lui Mulkern nu se clintea o clipă. Probabil că era nevoie de o explozie ca să-l facă să clipească.

– L-am cunoscut bine pe tatăl tău, băiete. Un bărbat a-ntâia... Ei bine, n-am cunoscut unul mai ceva decât el. Un adevărat erou.

– Întotdeauna vorbea cu drag despre dumneavoastră, domnule senator.

Mulkern a dat din cap, fiind vorba de ceva de la sine înțeles.

– Păcat că s-a dus așa devreme. Părea la fel de zdravăn ca Jack LaLane, dar, a zis el bătându-și pieptul cu degetele, cu bătrânul motoraș nu se știe niciodată.

Taică-meu pierduse o luptă de șase luni cu cancerul pulmonar, însă dacă Mulkern voia să creadă că fusese un infarct, cine să se plângă?

– Și acum, iată-l pe băiatul lui, a continuat Mulkern. Aproape bărbat în toată firea.

– Aproape, am spus. Luna trecută chiar m-am bărbierit.

Jim arăta ca și cum ar fi înghițit o broască. Paulson și-a mijit ochii.

Mulkern radia.

– În regulă, băiete, în regulă. Ai dreptate.

A suspinat.

– Ascultă la mine, Pat, când ajungi la vârsta mea, totul arată a tinerețe.

Am dat din cap cu înțelepciune, complet dezorientat.

Mulkern și-a amestecat băutura, a scos bețișorul și l-a așezat ușor pe un șervețel.

– Din câte am înțeles, când vine vorba de găsit oameni, nimeni nu e mai bun.

Și-a întins mâna, cu palma în sus, în direcția mea.

Am dat din cap.

– Ah. Fără falsă modestie?

Am ridicat din umeri.

– E meseria mea. N-ar strica să mă pricep.

Am sorbit din Molson și gustul dulce-amărui mi s-a răspândit pe limbă. Nu pentru prima dată, mi-am dorit ca încă să fumez.

– Ei bine, băiete, problema noastră e următoarea: avem un proiect de lege destul de important care urmează să fie prezentat săptămâna viitoare. Muniția noastră e grea, dar anumite metode și servicii pe care le-am folosit ca să obținem această muniție ar putea fi... interpretate greșit.

– Drept ce anume?

Mulkern a dat din cap și a zâmbit ca și cum ar fi spus „Bravo, băiete”.

– Interpretate greșit, a repetat el.

M-am hotărât să intru în joc.

– Și există documente – dovezi – cu privire la aceste metode și servicii?

– E rapid, le-a spus el lui Jim și Paulson. Da, domnule – rapid.

S-a uitat la mine.

– Exact, Pat, documente, a zis.

M-am întrebat dacă să-i spun cât de mult urăsc să mi se zică „Pat”. Poate ar fi trebuit să încep să-i spun Sterl, să văd dacă se supără. Am sorbit din bere.

– Domnule senator, eu găsesc oameni, nu lucruri.

– Dacă-mi permiteți să intervin, a intervenit Jim, documentele sunt la o persoană care a dispărut recent. O...

– Fostă angajată de încredere a Senatului statal, l-a completat Mulkern.

Mulkern dusese expresia „mâna de fier în mânășă de catifea” la nivel de artă. Nu era nimic în felul lui de a fi, în vorbire sau în ținută care să sugereze un reproș, dar Jim arăta de parcă ar fi fost prins dând cu piciorul în pisică. A tras o dușcă lungă din scotch, lovind cuburile de gheață pe margine cât să scoată un clinchet. Mă îndoiam că avea să mai intervină.

Mulkern s-a uitat la Paulson, iar Paulson a băgat mâna în servietă, de unde a scos un teanc subțire de hârtii și mi le-a dat.

Pe prima pagină era o fotografie destul de granulată, un act de identitate mărit al unei membre a personalului de la Senatul statal. Era o femeie de culoare, de vârstă mijlocie, cu ochii stinși și o expresie obosită pe chip. Buzele îi erau ușor întredeschise și strâmbe, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-și exprima nerăbdarea față de fotograf. Am dat pagina și am văzut o copie xerox a permisului ei de conducere, centrată pe o pagină albă. O chema Jenna Angeline, avea patruzeci și unu de ani, dar arăta de cincizeci. Avea un permis de conducere de clasa a treia din Massachusetts, fără restricții. Avea ochii căprui și înălțimea de 1,67 metri. Adresa ei era 412 Kenneth Street, Dorchester. Numărul ei de asigurare socială era 042-51-6543.

M-am uitat la cei trei aleși și m-am pomenit cu ochii atrași spre mijloc, în privirea neagră a lui Mulkern.

– Și? am spus.

– Jenna era femeia de serviciu din biroul meu și al lui Brian.

A dat din umeri.

– Sigur, era negroteică, dar n-aveam de ce să mă plâng.

Mulkern era genul de tip care spunea „negrotei” atunci când nu era suficient de sigur de companie ca să spună „cioroi”.

– Până când..., am spus eu.

– Până când a dispărut acum nouă zile.

– Concediu neanunțat?

Mulkern s-a uitat la mine ca și cum tocmai aș fi sugerat că în

baschetul universitar meciurile nu sunt aranjate.

– Pat, când și-a luat acest „concediu”, a luat cu ea și acele documente.

– Ceva lectură ușoară pentru plajă? am sugerat.

Paulson a lovit masa cu palma în fața mea. Tare. Paulson.

– Nu-i de glumă, Kenzie, pricepi?

M-am uitat cu ochi somnoroși la mâna lui.

Mulkern a spus:

– Brian.

Paulson și-a luat mâna ca să-și verifice urmele de bici de pe spate.

M-am holbat la el, cu ochii încă somnoroși – ochi morți, așa le spune Angie – și i-am vorbit lui Mulkern:

– De unde știți că ea a luat... documentele?

Paulson și-a mutat privirea de la ochii mei și s-a gândit la paharul lui cu martini. Era încă neatins și nici acum n-a băut din el. Probabil că aștepta să i se dea voie.

Mulkern a spus:

– Am verificat, crede-mă. Nimeni altcineva nu e un suspect logic.

– De ce ar fi ea?

– De ce ar fi ea ce?

– Un suspect logic?

Mulkern a oferit un zâmbet – unul subțire.

– Pentru că a dispărut în aceeași zi în care au dispărut documentele. Cu oamenii ăștia, cine știe?

– Aha, am spus.

– Vrei s-o găsești pentru noi, Pat?

M-am uitat pe fereastră. Portarul zâmbăreț urca pe cineva într-un taxi. În Grădini, un cuplu de vârstă mijlocie cu trico-uri *Cheers* asortate făceau poză după poză statuii lui George Washington. Cu siguranță aveau să facă furori când se întorceau

în Boise. Un om fără adăpost de pe trotuar se sprijinea cu mâna pe o sticlă. Pe cealaltă o ținea întinsă, stabil ca o stâncă, așteptând mărunțiș. Pe stradă treceau femei frumoase. Cărduri întregi.

– Sunt scump, i-am spus.

– Știi asta, a răspuns Mulkern. Atunci de ce mai locuiești în vechiul cartier?

A spus-o de parcă ar fi vrut să cred că și inima lui încă ar locui acolo, de parcă ar fi însemnat pentru el mai mult decât o rută alternativă atunci când autostrada era blocată.

Am încercat să mă gândesc la un răspuns, ceva legat de rădăcini și de a cunoaște locul de care aparții. În cele din urmă, am spus adevărul:

– Apartamentul meu e cu chirie înghețată.

A părut să-i placă asta.